

kui Jummasat ja petigi Pühhade luud ja ridehilbid, ja putukka ja pilpaid, mis Kristusse riertist walletati ollewad, ja monda muudki tühja asja wågga pühhaks, ja arvati neist suurt abbi sawad. Reikis paikus, siinades ja maal, olli munkade ja nunnade floostrisid leida, kus hea ford meeste ning naesterahwast surmani sees elasid, mailmasti hopis árralahutud. Õöd nemmadi seál suurt ei teinud, muud kui saulsid agga, piddasid pitkad palwed, paastusid fangesete, peksid isseennast witste ja pütsadega, ja pruksid muud seddasugugi wåljaspidist tenistust ning ellasid ferjamisse ja mu rahva rummalusse marral. Ei tohtind munkad eggia nunnad ka abbiellusse heita. Ei olnud ka ühhelgi öppetajal subba naese wóttu; agga segi andis pahhandussele polio maad.

Monni sadja aastat párrast Kristust hakkas Roma linna ülem piiskop, ehk Paavst, emma pead ülestõstma ja wallitsust keikide piiskoppide ülle Reikis paikus en-

nese kätte kiisama, ning jái ta ka wimaks teiste üllemaks, ja wóttis nenda woomust, et Keisridki, funningad ja würstid piddiwad temma fásko kuulma ja et julges Wallitsejad aujárje peált árralúkkada, ja terwed rigid ehk jured maad ja siinad árrawandumisse alla moista, nenda et keik Jummalatenistust tükiks aikas foggoni árrakeelsdi, funni Paavsti wiibha said leppitanud. Wimaks hakkas ta foggoni rahha párrast pattude andeksandmist ja hingé önnistust wåljapakkuma ja sedda nenda hábematta kombel, et ka tullewad pattudgi rahhaga sündis ette árralunnastada ja hinged puhhastamisse tulles lähti ja iggawesse rõmopaika palluda. Paavsti julgus olli nenda suur, et ta ennast ütles Jumimala ja Kristusse assemel siin Ma peál wallitsewad ja ennese kåes taewaiwótmēd ollewad.

Ei kùl aioti monni jummalafartlik ristiinnimenne selle hirmsa seggadusse, ebbausso ja Jumimala teotamisse vasto tunnistas, siis nende sanna ei mahitud mitte, waid